

158678 - Чигуна намози шаб бихонам, ки Аллоҳ аз ман розӣ гардад?

савол

Ман дар диндориам бисёр сустӣ мекунам. Дар шаб нишаста Куръон меҳонам ва ду ракъат намоз хонда, истиғфор мекунам, ба паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ўбод) салавот мефиристам. Вале ман доимо эҳсос дорам, ки ба худам зулм мекунам ва кӯтоҳӣ ва сустӣ менамоям. Меҳоҳам дар назди Аллоҳ мартабаи баланд дошта бошам. Аз ин рӯ, барои ноил шудан ба ҳадаф кӯшиш мекунам. Саволам чунин аст: Чи гуна намози шаб бихонам, ки Аллоҳро розӣ гардонад ва маро ба ў наздик намояд ва ўаз ман розӣ гардад? Зоро ризои Аллоҳ барои ман ғояи олитарин буда, чизи дигаре намехоҳам. Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ўбод) шабона чӣ мекард, чи гуна намози шаб мегузорид, чиҳо мегуфт, то ки ман низ ба изни Аллоҳ ҳамон тавр амал кунам?

Чавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Аввал:

Яке аз тавфиқҳое, ки Аллоҳ таъоло ба бандааш медиҳад, ин аст, ки айбашро ба худаш нишон медиҳад, то кӯтоҳӣ ва бепарвоии худ нисбат ба Парвардигорашро дарк намояд. Муҳимтар он аст, ки ин ҳолат ба шахс имкон медиҳад, ки боре таваққуф намояд ва он чиро, ки аз даст додааст, фаҳмида, камбузиҳои динии худро бартараф созад.

Аллоҳ таъоло фармудааст:

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفَيِ التَّهَارِ وَزُلْفَانِ مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرٌ لِلَّذِاكِرِينَ * وَاصْبِرْ فِإِنَّ اللَّهُ هُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَرَى * لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ { 114-115 } هود

“Ва дар ду тарафи рӯз (оғозу поёни рӯз) ва соате аз шаб намоз бигзор. Ҳамоно, некиҳо бадиҳоро аз байн мебаранд. Ин пандест барои пандпазирон. Ва сабр бикун, ҳамоно Аллоҳ музди некӯкоронро зоеъ намекунад”. (Сураи Худ: 114-115).

Бар ту лозим аст, ки пеш аз донистани чигунагии намози шаб, бояд аз ду чиз огоҳ шавӣ:

Аввал, ин ки намози шаб амали нафл буда, бояд банда онро барои Аллоҳ бардавом ичро кунад. Баъд аз он ки ба ичрои он шурӯъ намуда, аз он насибае гирифт, онро тарк насозад.

Оиша (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) гуфтааст: Аз паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) пусиданд: Беҳтарин амал назди Аллоҳ қадом аст? Дар ҷавоб гуфт: “Амале, ки аз ҳама беш давом кунад, агарҷӣ андак бошад”. Боз фармууд: “Он амалҳоero ба дӯши худ бигиред, ки бар он тоқат карда тавонед”. Ривояти Бухорӣ (6465).

Аз Алқама ривоят аст, ки гуфт: Аз модари мӯъминон Оиша пурсидам: Эй модари мӯъминон, амали паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) чи гуна буд? Оё баъзе рӯзҳоро барои худ хос мекард?

Оиша (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) фармууд: Не. Амали паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) бардавом буд. Қадоми шумо он чизе, ки паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) метавонист, метавонад?

Ривояти Бухорӣ (1987) ва Муслим (783).

Пас маълум шуд, ки мувофиқи шариъат банда бояд ба он ибодате, ки шурӯъ кард, идома диҳад ва ба худ раҳм кунад. Барои худ танҳо ибодатеро лозим гирад ва мақсади худ қарор диҳад, ки ба гумони беш ба он вафо карда битавонад. Ин маъни онро надорад, ки масалан, агар ӯ дар шаб ду ракъат намоз гузорад, бояд аз он зиёд накунад, балки мақсад ин аст, ки ӯ бояд нафси худро ба қадре вазифадор созад ва ё лозим гирад, ки бо гумони зиёд бар он вафо карда битавонад. Сипас агар ягон вақт кӯшишнок шуда, сабукиеро ҳис кунад, бо изни Аллоҳ онро зиёдтар анҷом диҳад.

Лутфан барои донистани савоби намози шаб, ба ҷавоби саволи рақами (50070) ва барои донистани сабабҳои кӯмаккунанда ба шабзиндадорӣ ва намози шаб, ба ҷавоби саволи рақами (3749) нигаред.

Дуввум: Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) баён намуд, ки мувофиқи шариъат бояд намози шаб ду ракъат - ду ракъат бошад. Баъд аз он намозашро бо як ракъат тамом мекунад ва ин як ракъат намози витр мебошад.

Аммо равиши намози шаби паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод)-ро модари мӯъминон Оиша (Аллоҳ аз ў хушнуд бод) сифат намуда, гуфтааст: Расулуллоҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) чӣ дар Рамазон бошад ва чӣ дар ғайри он аз ёздаҳ ракъат зиёд намоз намехонд. Аввал ҷаҳор ракъат намоз меҳонд, ки ту аз зебоӣ ва дарозии он напурс. Баъд аз он ҷаҳор ракъати дигар намоз меҳонад, ки ту аз зебоӣ ва дарозии ин ҷаҳор ракъат напурс. Баъд аз он се ракъат меҳонд. Гуфтам: Эй Расулуллоҳ! Оё пеш аз намози виттро хондан, хоб мекунӣ? Гуфт: “Эй Оиша, ҷашмонам хоб мекунанд ва дилам бошад, хоб намекунад”. Ривояти Бухорӣ (1147) ва Муслим (738).

Шарт нест, ки намози шаби банд ба ин ёздаҳ ракъат расад ва аз он кам ё зиёд набошад. Балки агар шахс ҳоҳад, мутобики тавоноии худ зиёд ё кам меҳонад.

Умуман, баъди манози хуфтан то дамидани субҳ чи қадаре ки ҳоҳад, намоз меҳонад. Беҳтарин вақти он, охири шаб аст, зоро он вақти нузули Парвардигор буда, дар он ҳарҳои осмон кушода мешаванд.

Аз Ҷобир (Аллоҳ аз ў хушнуд бод) ривоят аст, ки гуфтааст: Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) фармудааст: “Агар шахсе тарсад, ки дар охири шаб ҳеста наметавонад, бояд дар аввали шаб намози витрашро гузорад. Агар шахсе ҳоҳад, ки дар охири шаб намози шабро гузорад, намози витрашро низ ҳамон вақт хонад. Зоро намози охири шаб машҳуд (яъне малоикаҳои раҳмат дар он ҳозир мешаванд) ва он афзal аст”. Ривояти Муслим (755).

Агар шахсе ба хондани намози шаб ҳиммати баланд дошта бошад, метавонад мисли шабзиндадории паёмбари Аллоҳ, Довуд (дуруди Аллоҳ бар ўбод) шабзиндадорӣ кунад.

Аз Абдуллоҳ ибни Амр (Аллоҳ аз он ду хушнуд бод) ривоят аст, ки гуфтааст: Расулуллоҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ўбод) ба ман гуфт: “Маҳбубтарин рӯза назди Аллоҳ рӯзai Довуд аст, ки як рӯз рӯза мегирифт ва як рӯз намегирифт. Маҳбубтарин намоз назди Аллоҳ намози Довуд аст, ки нисфи шабро хоб мекард ва сеяки онро шабзиндадорӣ мекард ва боз дар шашяки боқимондаи он хоб мерафт”. Ривояти Бухорӣ (3420) ва Муслим (1159).

Ба шумо барои иттилои бештар дар ин мавзӯъ китоби “Рӯхбону-л-лайл”-и Доктор Сайид Ҳусайн Ал-Аффонӣ (Аллоҳ ўро ҳифз кунад) тавсия мешавад.

Аллоҳ донотар аст.